

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
'στην κλεινήν ιδρύομεν γην των Παρθενώνων.

'Ενακόσα και χίλια κί'επτά,
ένδυγίαις παντού και λεπτά.

Τών δρών μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—δη' εθείαις προς έμ.
Συνδρομαί για κάθε χρόνο—δ κ τ ά φράγκα είναι μ δύο.
Για τ ά ένα όμως μερα—δ έκα φράγκα και'σ τ ά έρι.

Τρίτη του μηνός Φλεβάρη
κί'έλονα μπούμ και βάρει.

'Εβδομήντα κί'όκτω κί'ένακόσα,
κί'ή Βουλή σοβαρά μελετώσα.

'Ο Κόντες με καρδία κακή άφνει την πολιτική.

- Π.—'Ηλθ'έπι τέλους ή Βουλή με σχέδια βαρβάτα...
Φ.—'Εμάθεθ, Περικλέτο μου, τ ά θλιβερά μακντάτα;
Π.—'Οχι, δέν'έξέρω τίποτα...
Φ.— Και πότε ξέρεις, κύριο;
σ ύ ξέρεις να γασομερής και να τραβής τραμπούκο.
'Ο κύριος Πρωθυπουργός, καθάπερ ψιθυρίζεται,
κί'εμάθεθ την πολιτικήν σκληρός άποχωρίζεται.
Π.—Βρέ τείναι τούτο που μου λέει;
Φ.— Τσιούτσον τι θρολλείται,
κί'έλοι συνεταρχήσαν οι φίλοι συμπολίται.

Π.— 'Αν άλθιεύρ, μασκαρά,
και τούτο τ ά μακντάτο,
τότε δη τότε συμφορά
κί'άντιο ντέλ πασάτο.

Φ.— Γί'άληθινό μου τ έκανε,
μεγάλε γλωσσόκοπαν,
γι'άληθινό τ ά λένε,
κί'όσοι τ'άκουσε κλαίει.

Π.— Πώς τ ά Κουβέρνο περαιτείτ
κανείς δέν τ ά πιστεύει...
μέ ποίος ό λόγος και γιατί;
πώς τάχα του κατέθη;

Φ.— Εύρημα για παραιτήσι κί'αυτός την εποχή...
κόρος κί' άπογοήτσει του σήγγει την ψυχή,
κόρος κί' άπογοήτσει τον έχουσε κούρασι
και του λοιπού, βρέ Περικλή, δέν σκέπτεται να δράσει.

Γί'αυτό κρυά συνομιλούν
μεγάλοι και τρανοί,

μέ πόνο τόν παρακαλούν
να κιν'όπομονή.

Μά μ'έσα κί'έν του λέν αυτώ
κί'έμετς οι φαμφαρόνοι
του Κερκυραίου μας ταύτι
καθόλου δέν ιδρώνει.

Τάκοσι τ ά Ρωμαιοί με πόνο και με κλάμμα,
κί'έμάν του λέει, Κόντε μου, μίν κάρης τέτοιο πρέμμα.
'Έλα λυπόσο τ ά πτωχό
και μη μ'άφρησ μοναχό
μέσα σέ τούτους τούς καιρούς
τούς κατά πάντα σοβαρούς.

Πάρε την πρώτη ρώμη σου
κί'έλα να μέ ποιμαίνης,
μετάβαλε την γρομιά σου,
μη τώσον επιμένης.

Βλέπω πώς έκουράστεικς, βλέπω πώς άδικείκς,
μέ με Στρατούς του μίλλοντες και Στόλους μ'ερωδίασει.
Κυττάζω πώς υπέρμετρος σέ καταβάλλει κόρος
κί' άπογοήτσει πολλή,
μέ σκέψου τί μ'έπαισιλει,
άν έξαρσι παραιτήθης ψυχρός κί'άδιάρους.

Βλέπω πώς έχεις άλθιώς άνάγκη ψυχίαις,
τονωτικη ένέσεις,
και ψυχική ένέσεις,
ρατώνης κί'ένδυγίαις,
μέ ποίος την δόλια μου καρδιά θα κινή περιβάλλι
και πώς θα γίνουσι δίχως σέ στρατιώματα και στόλοι;

Βλέπω πώς είναι π ά καιρός
να στράσκι την άοία.

μὲ σκέφω' λίγο σοβαρὸς
καὶ τὴν φτωχὴν πατρίδα.

Λυπήσου με, Πρωθυπουργέ, κύττα πῶς σὲ κυττάζω...
ἀλλόθις τὰ περσάσεις μὲ καὶ κέρως τέτοιο καίρι; ο
Ἄν ἀλεθούρ' πές μου τὸ νὰ κείω τὴν λατάνια
καὶ δὸς μου μάτιχά τέσσερα νὰ κλάψω τὰ Κουβέρνα.

Τὸ πιπίνι, τὸ πιπίνι,
τὴν πολιτικὴν ἀφίνει,
δὲν ἀντέχει, δὲν μπορεῖ,
καὶ σκληρῶς ἀποχωρεῖ.

Ἵλοι τρέχουν ἄνω κάτω
γιὰ τὸ θλιβερὸ μαντάτο,
κι' ὅλοι τάχουν σὰν χαμένα
καὶ τοὺς πάει τρία κι' ἕνα.

Τὸ πιπίνι, τὸ πιπίνι,
τὴν πολιτικὴν ἀφίνει,
κι' ἐπιμένει: δίχως δρᾶσι
τὸν καιρὸ του νὰ περάσῃ.

Ἵσυχία πλέον θέλει
καὶ γιὰ κράτος δὲν τὸν μέλει,
καὶ δὲν δίνει μιὰ πεντάρα
γιὰ τὴν στρουγγὰ τὴν λιμάρει.

Παραίτετ' κι' αὐτὸς τὴν γαλίτσα
καὶ πηγαίνει ἴσ' τὴν Γαρίτσα,
καί ἴσ' τὴν Κίρκυρα κι' ἄλλοῦ
νὰ μὴ βλέπῃ τὴν Ραλλοῦ.

Ὁ κομψὸς ὁ Σπρουνατός
μόνο παραίτετ' τὸ κράτος
γιὰ νὰ γίνῃ Εἰγκινάτος.

Δὲν τὸν συγκινοῦν τὰ χάλια,
κι' ἀκατάπειτος γελᾷ
σὲ φιλιτάτων παρακάλια
καὶ μεγάλα καὶ πολλὰ.

Περικλέτο, μὴ γελᾷς,
κι' ἂν τὸ καλοῦ τοῦτο γίνῃ
τότε, δυστυχῶς Ἑλλάς,
σάκκον φέρσες καὶ θρῆνη.

Μὴ γελᾷς, βρὲ παπαρρόβια,
καὶ δὲν εἶναι παῖξες γέλια,
κι' ἂν γενῇ κι' αὐτὸ τοῦ Κόντε
μιὰ γιὰ πάντα πᾶν ἀμόντε
Στόλοι καὶ Στρατοὶ καὶ τέλλα,
τότε πένθος, τότε λύπη,
κι' ἄλλο τίποτα δὲν λείπει
παρὰ μόνον ἡ κρεμάλα.

Π. — Πᾶμε κι' ἐμεῖς, βρὲ Φασουλᾶ, ἴτ' ἀ πόδια του νὰ πῶσσι
καὶ μὲ σθηκοκτυπήματα μὲ τὸν παρακκλέσωμα,
κι' ἴσως ὁ τόσος πόνος μας τὸν ἀκαμπτον μαλάξῃ
καὶ τὴν σκληρὰν τὴν γνώμην του πρὸς χάριν μας ἀλλάξῃ.

Τὸ ζυλένζο τὸ ζευγάρι ἴστον Πρωθυπουργὸ λιμάρει.

Φ. — Βάστα, Κορμάτῃ λιγερᾶ, καὶ τούτῃ τὴν φορᾶ...
Φ. — Πῶς νὰ βαστάξω, τζόγιας μου, τό τόσα θλιβερά;

Φ. — Κόντε, μὴ μᾶς πικραίνεσαι,
Κόντε, μὴ μᾶς μαραινέσαι,
σὺ τῶν Ρωμῶν Μισοῖας.

Σὺ μόνος ἴσως γινοῦ
καὶ πατριώτου ταπεινοῦ
δέξου τὰς ἱεσσίας.

Θ. — Θ' ἀποχωρήσω, τζόγιας μου...

Φ. — Τὰς παρακλήσεις ἀκού.

Θ. — Θ' ἀποχωρήσω, τζόγιας μου, καὶ δέρνεσθε τοῦ κάκου.

Φ. — Ἐπάκουσον τὸν δούλων σου καὶ ἴσον σου φιλιτάων.

Θ. — Δύτῃ δὲν εἶναι, τζόγιας μου, κατὰστασις πραγμάτων.

Π. — Εἰσάκουσον, Πρωθυπουργέ, κι' ἐμᾶς τοὺς θεοὺς τῶν μύμου
καὶ σήκωσεν σὰν Ἑρακλῆς τὸν Ἀτλαντὰ στοὺς ὄμους.

Θ. — Πῶς νὰ σηκώσω, τζόγιας μου, βάρος; ποῦ δὲν σηκώνεται;

Π. — Μ' αὐτὴ τὴν ἀποχώρησι τὸ κράτος χαντακνέεται.

Θ. — Ἐγέρεσκα, μωρὲ παιδιὰ, μὲ ἴσ' τὴν Βουλὴν τσοπάνος
καὶ πρῶτος καπετάνος.

Μ' ἐκούρασαν κακίωματα καὶ φίλων μου τερτίπια,
μῆτε σὰν κι' ἄλλους ἴσυχους τὸ γάλα μου δὲν ἤπια,
μῆτε στρωμένο μ' ἔβησαν σὲ μαλακὸ μεντέρι
χωρὶς νὰ μοῦ φωνέξουν πῶς ἤθε μεσημέρι.

Μ' ἐκούρασαν, μωρὲ παιδιὰ, προσφύγων στεναγμοὶ
καὶ μῆτε μᾶσος μ' ἔβησαν νὰ κείω μιὰ στιγμῆ,
μὰ κι' ἡ Ραλλοῦ μ' ἐκούρασε μὲ τὴν ρεπούμπλικά της,
γιατὶ συχνὰ τὴν πᾶνωσαν τὰ φεγγαζιτάκιά της.

Τοῦ κράτους μ' ἔβησαν δουλεζαῖς
καὶ χίλιας θεοὶ παραγγελιαῖς
γι' ἀρβύλας καὶ τουφέκια
καὶ πληρωμαῖς μὲ τέκια.

Μ' ἐκούρασε κι' ἡ Βουλγαρία
κι' ἐκείν' ἡ Ρουμανία,
καὶ τῆς Φραγκιάς ἡ πονηρία
γιὰ τὴν Μακεδονία.

Μ' ἐκούρασαν, μωρὲ παιδιὰ, διπλωματίας νότες,
μ' ἐκούρασαν καὶ τρικιντὰ, βελᾶδες, ρειδιγότες,
μ' ἐκούρασαν σπαθῶν κρὶ κρὶ
καὶ κάθ' ἑκατοντόνιο,
ἀλλὰ κι' ἐκείνο τὸ μακρὸ
τοῦ Καρπατάνου σκέλιος.

Μ' ἐκούρασε πολλὴ δουλειὰ
καὶ σκέψο μὲ καντάρια,
καὶ κάθ' ἑμέρα τὰ σκυλιὰ
νὰ βάζω ἴσ' τὴν ἀγγάρεα.

Ἐγέρεσκα, μωρὲ παιδιὰ, δουλειάωντα τὸ γένος,
ἀλήθεια παρακούλεψα, καὶ τῶρ' ἀποπατέμενος
θέλω νὰ πάω πουθενὰ
ἴγιακι νὰ συζῶσα,